Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXIX. Ч. 7. ДЖЕРЗІ СИТІ І НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 13-го СІЧНЯ 1982 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, JANUARY 13, 1982 No. 7. VOL. LXXXIX.

Іде підготовка до ЮМПЗ

Ню Йорк, Н.Й. (Р.Ю.). — Організаційна комісія Ювілейної Міжкрайової Пластової Зустрічі (ЮМПЗ) відбула свої четверті сходини в суботу, 2-го січня, тут у Пластовому Домі.

Як відомо, ЮМПЗ відбудеться на пластовій оселі „Вовча Тропа" в днях 14-22 серпня ц.р. Присутніми на сходинах були, крім голови пл. сен. Андрія Ластовецького, 16 членів президії, окремі референти та пластуни сеніори: Юрій Даревич, тимчасовий представник Крайової Пластової Старшини Канади; Слава Рубель, заступниця голови Головної Пластової Булави; і Стаха Гойдиш, голова Крайової Пластової Старшини ЗСА.

На сходинах референти звітували про стан підготовки до ЮМПЗ у стосовних ділянках: преса, порядкова служба, медична опіка, почесні гості, фото (звукозапис), одноднівки і транспорт. Рівнож обговорено технічно-господарські справи: харчування, санітарну обслугу, забезпечення тощо. Ухвалено, що реєстрація учасників триватиме від лютого до кінця квітня. З початком лютого пластові станиці одержать реєстраційні листки та додаткові інформації.

Загальний висновок був, що поза вже проробленою працею підготовки Зустрічі ще залишається багато праці. Для цього відбудуться спеціяльні сходини референтів у програмовій підкомісії, що її очолює пл. сен. Христина Навроцька, в днях 16-го і 30-го січня, для обговорення програми для юнацтва (пластуни у віці 11-17). Юнацтво на ЮМПЗ буде розділене віково на підтабори молодших і старших. Молодше юнацтво в часі ЮМПЗ відбуде дводенну прогульку, а старше юнацтво піде на триденну мандрівку в терен. Сходини 16-го січня займуться аспектами мандрівок і спорту, а сходини 30-го січня охоплять тренові гри, пластові вправи, мистецькі виступи, ватри, експонати і т.д.

Подруга Рубель поінформувала, що Пластова Зустріч в Австралії, яка почалася 24-го грудня, пройшла успішно, про що буде ще звітовано.

Обговорюючи бюджет Зустрічі, виявилося, що будуть „поважні кошти", — як висловився голова А.Ластовецький, і тому внедовзі Крайова Пластова Старшина звернеться до української громади за фінансовою допомогою.

Створено Спілку Українсько-Американських Поліцаїв

Чикаго, Ілл. (СУАП). — 19-го січня 1981 року Спілка Українсько-Американських Поліцаїв була інкорпорована в стейті Іллінойс. Це перша того роду організація (наскільки нам відомо) в З'єднаних Стейтах Америки.

Відзнака Спілки

До складу першої управи увійшли: Володимир Дудич — голова; Андрій Дурбак — заступник голови, та Володимир Матковський — секретар-скарбник.

СУАП поставила перед собою ряд завдань, зокрема такі:

а) об'єднати всіх американських поліцаїв українського походження для братських і товариських потреб; б) давати потрібну обслугу українському суспільству; в) заохочувати інших українців вступати в ряди поліцаїв. СУАП буде активна у співпраці та обміні інформацій між поліційними організаціями й українцями, щоб допомагати українцям у зрозумінні специфічних проблем і потребу співпраці.

До членства в СУАП приймаємо всіх українських поліцаїв Північної Америки. Українці, в кого родичі чи друзі є в поліційній службі повинні заохочувати їх до участи. До СУАП можуть також належати неполіцаї, як члени-спільники.

Щоб довідатися про членство, або в інших справах, слід писати на адресу: Ukrainian American Police Association, P.O. Box 7345, Chicago, Ill. 60680; телефон: (312) 283-0500.

Марко Мурований став дорадником

Нюарк, Н. Дж. (Б.В.). — Молодий політичний активіст з Вілмінґтону, Делавер, дістав запрошення з бюра сенатора Джозефа Р. Байдена мол. увійти в склад дорадників стейтового засягу дорадчої комісії, яку зорганізував цей демократичний сенатор з Делаверу з метою створити організаційне тіло для більшої заанґажованости виборців у справу унапрямлювання політики і вирішування важливих для стейту справ.

Комісія ця складається приблизно з 30 членів, завербованих з різних прошарків населення стейту, особливо з активних осіб у своїх місцевих громадах. Призначення М. Мурованого до комісії є вислідом його активної діяльности в українському громадському житті та його зацікавлення загально східньоевропейськими проблемами.

М. Мурований закінчив Делаверський університет з дипломом бакалявра з політичних наук і здобув ступінь маґістра з публічної адміністрації в Ратґерс університеті. Тепер він студіює право в Делаверській Правничій Школі. Він активно займається політикою вже деякий час і кілька років працював у Бюрі сенатора Байдена у Вашінґтоні, Д.К., як і був активний у передвиборчій кампанії сенатора. Членство в цій комісії не нова річ для М. Мурованого, бо в минулому він належав до кількох комісій і рад з різними важливими завданнями. Сенатор Дж. Байден — один з демократичних сенаторів молодшої ґенерації у Капітолі, він належить до кількох важливих сенатських комісій; найважливішим є його членство у Комісії зовнішніх справ, де він займає друге по значимості місце серед демократів. Він також є головою підкомісії зовнішніх справ у Европі. Як прихильник попереднього президента Джіммі Картера і його наголошування важливости оборони людських прав скрізь у світі, де їх репресивні уряди порушують, сенатор Байден продовжує і тепер боротьбу за здійснення постанов про людські права і уважає, що питання людських прав повинно бути в центрі формулювання зовнішньої політики ЗСА.

Серед сепаратистів Квебеку постають розходження

Монтреаль, Канада. — Узгіднення між дев'ятьма провінціями Канади і федеральним канадським урядом справи проголошення нової канадської конституції, проти якої рішуче виступає уряд провінції Квебеку, що є тепер у руках сепаратистів, причинилося до постання засадничих спорів і розходжень та внутрішньої боротьби між сепаратистами.

Конференція партії Квебеку, яка відбулася в грудні минулого року, виявила ті розходження і спори в повній ширині. Скрайнє крило сепаратистів навіть вимагало негайно заходів для виходу Квебеку зі складу канадської федерації, проти чого висловився разом з більшістю делеґатів голова партії і теперішній прем'єр провінційного квебекського уряду Рене Левек. Це викликало виступи проти нього, у висліді чого він поставив вимогу висловити йому у відповідний спосіб довір'я.

Впродовж переговорів між федеральним урядом Канади, що його очолює П'єр Трудо, і десятьма провінціями постав був спільний фронт семи провінцій з Квебеком проти нової конституції, запропонованої федеральним урядом та проти метод, які той уряд застосував у переведенні схвалення конституції. Одначе в останній фазі переговорів в справі конституції бльок провінцій, які були противниками нової конституції, розбився. Причинилися до цього великою мірою скрайні вимоги провінційного уряду Квебеку, проти яких пішли всі інші провінції і Квебек опинився в повній ізоляції.

Внутрішня боротьба прибрала такі гострі форми, що головний архітект політики партії Квебекуа та провінційного уряду Квебеку, міністер внутрішніх справ Кльод Морен, уступив з посту міністра і вийшов з кабінету та зрезиґнував зі свого мандату в провінційній леґіслятурі. В часі партійної конференції він перебував як репрезентант провінційного уряду Квебеку на конференції франкомовних держав в Африці й тому не міг взяти участи в конференції, ані мати вплив на її рішення. Рішення тієї конференції були дуже скрайні, політичну програму партії зрадикалізовано та усунено з неї всі точки, які стосуються пов'язання з рештою Канади. Конференція рішила перевести внутрішній партійний референдум, проти якого виступає скрайнє крило.

ЗСА АКТИВІЗУЮТЬ СЕРЕДНЬОСХІДНЮ ПОЛІТИКУ

Вашінґтон. — Одним з найважливіших кроків у політиці на Близькому Сході і Середньому Сході буде остаточне звільнення Ізраїлем і передача під суверенність Єгипту решти Синайського півострова. Узалежнене це від зформування міжнародного корпусу, який перебере захист кордону між Ізраїлем і Єгип'том та охорону порядку в прикордонній полосі. Для переведення цього Уряд ЗСА зі свого боку плянує номінувати спеціяльного висланника.

Звільнення ізраїльським військами в квітні цього року, тобто ще перед реченцем узгідненим у договорі в Кемп Дейвиді, решти Синайського півострова й передання його Єгиптові буде поважним осягом для поглиблення приязні й співпраці між Єгиптом та Ізраїлем. Це буде далекойдучим причинком до осягнення миру в тому обширі, до якого змагає американська політика. Державний секретар Александер Гейґ викликав американських амбасадорів в Єгипті та в Ізраїлі на обговорення всієї проблематики тих теренів. Алфред Атертон, амбасадор в Єгипті і Семюел Люіс, амбасадор в Ізраїлі прибувають уже в найближчих днях до Вашінґтону, а державний секретар Гейґ плянує відвідати Каїро і Єрусалим під кінець цього місяця.

Уряди Єгипту й Ізраїля вимагали від Вашінґтону, щоб він присвятив більше уваги й взяв якнайактивнішу участь у всіх переговорах та рішеннях тих обидвох країн в справі миру. Базою американської участи в тих ромовах є мировий договір у Кемп Дейвиді який підписала також Америка, яка брала безпосередню участь у його устійненні. В імені ЗСА підписав його Джіммі Картер, попередній президент ЗСА.

Згідно з договором у Кемп Дейвиді після повного звільнення Синайського півострова ізраїльськими військами й передання його Єгиптові Єгипет та Ізраїль приступлять до цілого ряду спільних починів, як у господарці, так і в усіх інших ділянках. Одначе для повного узгіднення позицій обидвох країн єгипетський уряд налягає на проголошення Ізраїлем автономії для арабів в Ізраїлі. Питання тієї автономії є тепер головною кісткою незгоди, бо Ізраїль обстоює, що зовнішня оборона заселених арабами теренів має залишитися в руках ізраїльських збройних частин, бо цього вимагає безпека Ізраїля, а Єгипет вважає, що така автономія має бути кроком для повної самостійности й сецесії тих теренів з границь Ізраїля. Цілий ряд держав, а зокрема держави Західньої Европи підтримують позицію Єгипту.

Населення земної кулі все ще збільшується

Ню Йорк, Н. Й. — Статистичне бюро Об'єднаних Націй опублікувало в кінці 1981 року статистику населення земної кулі п. наг. „Стан населення Землі в 1981 році", у якому стверджується, що населення земної кулі становить тепер 4,4 більйона осіб. Пересічне темпо його зростання — 1,73 відсотка на рік.

Тенденція зменшення

Якщо ця тенденція збережеться в майбутніх роках, то в кінці століття населення Землі становитиме біля 6 більйонів осіб. За оцінкою міжнародних експертів, у світі помічається деяка тенденція зменшення приросту населення і до 2100 року зростання населення може цілком припинитись. У тому часі на плянеті проживатиме біля 10,5 більйона людей.

Спеціялісти думають, що в цьому часі найбільш заселеною частиною світу, як і раніше,буде Південна Азія. Її населення збільшиться з нинішніх 1,4 до 4,1 більйона осіб. Населення африканського континенту, яке тепер нараховує приблизно 400 мільйонів, збільшиться до 2,19 більйона; Латинської Америки — з 364 мільйона до 1,18 більйона; Европи — з 484 мільйонів до 540 мільйонів; Північної Америки — з 248 мільйонів до 318 мільйонів.

У статистиці згадується, що майже половина людства живе в умовах злиднів, зокрема голоду,відсутности медичного обслуговування тощо.

ВІДБУЛАСЯ ЗУСТРІЧ ПРИМАСА ПОЛЬЩІ З ЯРУЗЕЛЬСКИМ

Варшава, Польща. — Багато разів заповіджена зустріч голови польської Католицької Церкви, архиєпископа Юзефа Ґлемпа, з головою правлячої хунти в Польщі, генералом Войцехом Ярузельським, відбулася в суботу, 9-го січня. Про перебіг і вислід розмови між обидвома достойниками не видано ніяких публічних інформацій.

Згідно з інформаціями з католицьких кіл Польщі Ярузельскі вже раніше пропонував таку зустріч Примасові, але той відмовлявся, вимагаючи участи в ній голови профспілкової системи „Солідарність", Леха Валенси, який перебуває під арештом в невідомому місці. З тих же кіл поінформували, що примас Ґлемп виразно загострив свою поставу до розвитку подій у Польщі й щораз більш рішуче вимагає відкликання воєнного стану та нормалізації статусу „Солідарности". Ґлемп, як і Папа Іван Павло ІІ сильно засудив введення примусової присяги польським урядом.

В неділю, 10-го січня, до Москви прибув міністер закордонних справ Польщі Юзеф Чирек. На летовищі Внуково під Москвою його зустрів міністер закордонних справ СССР Андрей Ґромико. Міжнародна преса й інші засоби масової інформації звернули увагу на те, що на теперішньому етапі польсько-російських відносин Москва намагається підкреслювати, що обидві сторони є суверенними державами й тому справи між ними полагоджувані в першу чергу каналами міністерств закордонних справ. Тієї процедури в нормальних умовах Москва ані не застосовує, ані не наголошує, але полагоджує все нормальними засобами, тобто через партійні органи. Складна ситуація в Польщі й намагання Москви добитися пом'якшення становища західніх держав вимагала від Москви пересунення наголосу на міністерства закордонних справ.

Приїзд Чирека попередила стаття, підписана „Алексеєм Петровим" в офіціозі КПСС щоденнику „Правда". Під криптонімом „Алексей Петров" нормально закодовано становище партійного керівництва. В тій статті накреслені головні напрямні совєтської політики стосовно подій у Польщі. Як виразно видно з неї головною ціллю совєтської політики у зв'язку з кризою у Польщі є поділити союзників НАТО, а головно вбити клина непорозуміння між ЗСА і іншими членами НАТО. „Правда" підкреслює і протиставляє собі з одного боку проголошення санкцій ЗСА проти СССР за участь у введенні воєнного стану в Польщі, переслідування населення Польщі, а особливо робітників, а з другого боку розхвалює під небеса бажання деяких европейських держав утримувати нормальні відносини з СССР, не зважаючи на події в Польщі торгувати з ним та допомагати йому у його розбудові та „побудові комунізму". Власне на цей момент звернув у своїй статті в „Правді" Ніколай Патолічев, міністер закордонної тоірґівлі СССР.

Стаття в „Правді" закінчується заввагами в справі зустрічі Гейґ-Ґромико, яка відбудеться під кінець січня цього року. Стаття підкреслює, що нібито Совєтський Союз своєю політикою також служить інтересам американського народу. Таким чином облуда совєтських найвищих чинників перевершила її дотеперішні осяги в цьому напрямі.

СОЮЗНИКИ НАТО ПІДТРИМУЮТЬ ЗСА

Брюссел, Бельгія. — Перша надзвичайна в історії НАТО конференція міністрів закордонних справ, яка відбулася тут в понеділок, 11-го листопада, в головній квартирі НАТО, принесла великий успіх дипломатії ЗСА та значно скріпила цей оборонний союз західніх держав.

Конференція формально розглядала тільки одну справу, якою було положення в Польщі й криза викликана проголошенням воєнного стану в тій країні та перебранням влади військовою хунтою. Після перебрання влади хунтою прийшли масові арешти й репресії проти населення Польщі, а в першу чергу проти робітників і їхньої легальної, але незалежної профспілки „Солідарність". Проти тих насильств зразу виступив Уряд ЗСА, який також вказав на Москву як фактичного спричинника подій у Польщі. Президент ЗСА Роналд Реґен проголосив санкції проти Москви до часу, доки в Польщі не буде відкликаний воєнний стан, будуть звільнені з тюрем і концентраційних таборів тисячі арештованих та взагалі будуть привернені нормальні життєві умови.

З американською поставою не солідаризувалися деякі союзники НАТО, а серед них у першу чергу Західня Німеччина. Соціялістичний канцлер Західньої Німеччини Гельмут Шмідт публічно виступав проти американського становища, заперечував вину Москви в проголошенні воєнного стану в Польщі і заведенні режиму терору та заявив, що Західня Німеччина продовжуватиме співпрацю з СССР, як це було дотепер, а навіть поширюватиме її.

У спільному комунікаті після нарад, сказано: „Союзні уряди засуджують впровадження воєнного стану в Польщі і таврують масове ламання людських прав та придушування підставових громадянських прав в запереченні Хартії ОН, Універсальної декляації про людські права та Кінцевого акту в Гельсінках. Накинення воєнного стану, вживання сили проти польських робітників, з тисячами запроторениими в концентраційні табори, суворі присуди, ув'язнення і смерть, які прийшли після цього, позбавили польський нарід його прав і свобід. Це загрожує загальному довір'ю в співпрацю між Сходом і Заходом і серйозно відбивається на міжнародних відносинах."

Взявши все це під увагу,

(Продовження на ст. 3)

У світі

ІТАЛІЙСЬКА ПОЛІЦІЯ НАСКОЧИЛА НА декілька тайних квартир і сховків Червоних бриґад у Римі та захопила лідера Червоних бриґад та 10 інших членів і значну кількість зброї, амуніції, базуки та ґранати. Шеф поліції Джіованні Поліо після успішного налету на сховки терористів і арештування 11 осіб поінформував, що арештована група терористів на чолі зі своїм арештованим шефом Джіованні Сензані готовилася до виконання чергового більшого терористичного наскоку. Сензані був колись професором кримінології університету у Фльоренції і був замішаний в інші криваві акти італійських терористів. За ним були розписані гончі листи. Захоплені в криївках і на тайних квартирах документи й матеріяли представляють цінний матеріял і завдяки їм можна буде поширити боротьбу з терористами в Італії, а крім цього приспішити слідство в справі схопленого американського генерала Джеймса Дозієра. Дотеперішнє слідство не дало ніяких суттєвих матеріялів і вказівок для розв'язки загадки хто схопив генерала і де він тепер перебуває.

УРЯД ГОНДУРАСУ ВИСЛАВ ГОСТРУ НОТУ ДО уряду Нікараґуа, протестуючи проти збройних нападів відділів Нікараґуа на прикордонні оселі Гондурасу. Останнім часом такі напади відділів Нікараґуа почали множитися і приносити щораз більше жертв у людях. Речник збройних сил Гондурасу поінформував, що дотепер відділи нікараґуанської армії вбили понад 200 цивілів в Гондурасі. Вбитими є безборонні селяни, які заселюють важко доступні пункти далеко від більших міст і осередків. З огляду на те, що в таких пунктах немає військових ґарнізонів, немає кому захищати мирних мешканців і відбивати напади відділів Нікараґуа. Міністер закордонних справ Гондурасу, Цезар Ельвір Сієрра, у своїй ноті міністрові закордонних справ Нікараґуа, Міґуелеві Брокманові, звернув увагу на те, що ті напади з боку Нікараґуа прибрали характер постійних наскоків на територію Гондурасу.

КОМАНДУВАННЯ ЗБРОЙНИХ СИЛ РЕСПУБЛІКИ Ель Сальвадор офіційно повідомило, що збройні сили Сальвадору окружили головні сили партизан у районі Сан Вівенте, що лежить 65 кілометрів на південь від столиці. Червоні партизани постійно відступають на нові позиції, але кільце довкруг них затіснюється й урядові війська сподіються найближчим часом їх повністю розбити.

УРЯД АНҐОЛІ ОБВИНУВАТИВ Південноафриканську республіку, що вона розпочала зовсім нову фазу боротьби на терені Анґолі, розпочавши атакувати з повітря гелікоптерами й бомбовиками позиції, що їх займали кубинські вояки. Атаки ті нанесли кубинцям величезні матеріяльні втрати, а крім цього жертви в людях. Уряд Південної Африки потвердив атаку своїх військ проти частин кубинського експедиційного корпусу в Анґолі, але пояснив це тим, що кубинці були поблизу границі з Намібією та займалися активною допомогою терористам і партизанам, які нападають на територію Намібії, Намібія є фактично під охороною Південноафриканської республіки, хоч ОН вже давніше відкликали мандат, що його дала була їй Ліґа Націй. Одначе уряд Південної Африки вважає той відклик недійсним і з огляду на свою державну безпеку й надалі тримає свої ґарнізони на території Намібії та допомагає місцевим чинникам в адміністрації країною.

В Америці

ЩОБ УТРИМАТИ ОДНОГО АМЕРИКАНЦЯ або американку з сеньйорів-громадян тепер у 1982 році на соціяльному забезпеченні, потрібно трьох працюючих, які платять на це певні, визначені Урядом, гроші. Щоб утримати таких відборців соціяльного забезпечення раніше — в 1970 році, потрібно було на кожну особу чотирьох працюючих. В 1950 році кожного відборця соціяльного забезпечення утримувало аж 16 працюючих американців, а в році 2025-му на кожну старшу людину, що утримуватиметься соціяльним забезпеченням, працюватиме тільки дві особи, якщо закони й реґулювання цієї програми будуть ті самі, що й тепер.

КОЖНОГО РОКУ ВІД П'ЯНИХ ВОДІЇВ АВТ ГИНЕ приблизно 26,000 американців в автомобільних випадках. Щоб з цією страшною статистикою більш успішно боротися, в багатьох стейтах ЗСА в останньому часі загострені закони й правила проти водіїв „під чаркою". Так у стейті Мейн у вересні м.р. вже ухвалено було мінімум кару: 48 годин у в'язниці, 350 долярів грошової кари, і відібрання права їзди на 90 днів. У Міннесоті тепер власті мають право відібрати дозвіл на їзду без попереднього суду, відразу після арешту за їзду в п'яному стані. Стейти Мериленд, Юта і Айдаго ухвалили суворішу дефініцію п'яности, тобто, що це таке п'яний стан. Тепер наявність у крові .08 відсотка алькоголю вважатиметься п'яністю, станом у якому керувати автом не дозволено. Інші стейти також розглядають можливості більшої боротьби з п'яними водіями авт.

ПЕРЕДБАЧЕННЯ ПОГОДИ НА МІСЯЦЬ СІЧЕНЬ, особливо — на середину місяця січня, не дуже рожеві. Буде холодно не по сезону по всіх стейтах ЗСА, за вийнятком заходу, — подає Крайова служба погоди. Більшість сходу Америки і північного сходу матимуть більші опади дощу і снігу, ніж це звичайно буває в цей час взимку.

ДВА ПРОФЕСІЙНІ ДИПЛОМАТИ, ЗНАВЦІ европейських справ дістали високі призначення в Державному департаменті; один з них — Волтер Дж. Стассел, мол., стане заступником державного секретаря, тобто людиною число два після Александра Гейґа; а Лоренс С. Іґелбирґер стане підсекретарем Державного департаменту у політичних справах. Обидва ці призначення зробив президент Роналд Реґен у п'ятницю, 8-го січня, і їх мусить ще затвердити Сенат. Стассел має 61 рік віку і він був амбасадором до Західньої Німеччини, Польщі і до СССР; тепер, від початку нової Адміністрації Реґена, він був підсекретарем для політичних справ. Його місце займе власне С. Іґелбирґер, 51-річний асистент державного секретаря в европейських справах. Він у свій час був амбасадором до Юґославії. Іґелбирґер пов'язаний з Генрі Кіссінджером і тому праві республіканці були неприхильно наставлені до його кандидатури рік тому, коли його призначувано на становище, яке він займав досі.

ЦІНИ НА ЗОЛОТО НЕЩОДАВНО ВПАЛИ НИЖЧЕ 400 дол. за унцію, і не один покупець цього металю бажає тепер поповнити свої попередні запаси, або розпочати програму ощуджування в той спосіб, щоб замість тримати надвишок готівки у банку, в цінних паперах чи в інших бондах, дбати про „дощову годину" в майбутньому, купуючи золото. Для цього найкраще купувати не золоті вироби, а золоті монети. Але їх досі не продавали, наприклад, брокери. Тепер, йдучи назустріч вигодам покупців, з 1-го січня ц.р. можна вже набувати і продавати золоті монети безпосередньо в „стакброкера". Такі монети будуть у торговельному обороті в новій філії Американської Біржі, починаючи з канадського „кленового листка". Австрійська 100-корона, південно-африканський „круґерранд" і мехіканський „50-песо" будуть додані в продаж дещо пізніше. Кожний брокер, що є членом Американської Біржі, може приєднатися до цієї програми. Покупець повинен подати замовлення на потрібний закуп, коли ціна досягне для нього потрібного рівня, так само, як це робиться, коли купується вартісні папери. Далі покупець золотих монет і продавець мають піти до банку або до торгівця золотом і там закінчити трансакцію, платячи ціну, що є на ринку в той саме час.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 65¢ a month. Change of address — 50¢. Make checks or money orders payable to "Svoboda".
Postmaster: Send address changes to "Svoboda", P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 50¢.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Деякі актуальні паралелі

За президентури Джіммі Картера було нарікання, що західньоевропейські союзники Америки не солідаризуються з нею ані в справі санкцій супроти Ірану у відплаті за захоплення всього американського дипломатичного корпусу в Теграні й ув'язнення його, як „закладників", ані у справі оборони обширу Перської затоки, дарма що Західня Европа буде більше залежна від нафти з того обширу ані ж Америка. У відповіді на ті закиди союзники Америки з Північно-Атлантійського союзу (НАТО) заявляли, що американський Уряд ставить їх перед доконані факти, не порадившися з ними перед своїми рішеннями й президентськими войовничими заявами. Тепер історія повторяється.

Коли президент Реґен проголосив цілу низку санкцій супроти Совєтського Союзу, відповідального за те, що діється в Польщі, то деякі американські союзники в Західній Европі почали критикувати Президента, що він зробив це надто „поквапно" і що деякі проголошені санкції Совєтському Союзові абсолютно не пошкодять, отож були зайві і тільки загострили міжнародну ситуацію. Дещо у тих закидах логічне і правдиве, але не все. Засадниче становище президента Реґена на сто відсотків правильне: не можна і не вільно безкарно нищити свободу будь-котрого народу брутальними методами стріляння до демонстрантів, відрізанням тієї країни від зовнішнього світу, й засиланням десятків тисяч арештованих до кацетів. І в цьому засадничому пункті всі союзники Америки повинні би солідаризуватися з нею та погоджуватися, що треба дати зрозуміти й відчути Москві, що „вина і кара" — це не тільки тема для літературного твору.

Є ще інша паралеля між ситуацією за президентури Картера і теперішньою за Реґена. Це ця виявлена в обох випадках правда, що саме Америка не всилі приборкати ані тим паче розбити совєтської імперії і що це можна вчинити тільки спільним суцільним фронтом усіх вільних країн світу. Це саме стосується внутрішніх відносин у совєтській імперії. Були вже давнішими роками бунти в Польщі, у Східній Німеччині, був період змагання до „комунізму з людським обличчям" за Александра Дубчека v Чехо-Словаччині і була справжня революція у 1956 році на Мадярщині. Тодішній президент Двайт Айзенгавер виправдувався згодом, що він тому не поспішив на допомогу мадярським борцям за свободу, бо це, мовляв, погрожувало розпутанням третьої світової війни, чого він і американський народ та все людство собі не бажали. Айзенгавер, який умів гідно і достойно зберігати американську президентуру на високому рівні (відмовився перепросити Хрущова за ведення розвідчої летунської акції над СССР, а не цілувався з ним, як це зробив Картер з Брежнєвим у Відні в 1980 році!) — не знав також психіки кремлівських володарів: якщо б Америка була тоді, у 1956 році, пересунула свої дві-три дивізії з Німеччини під австрійсько-мадярський кордон, Совєтський Союз напевно відкликав би свої танки, якими він здавив мадярську революцію.

Паралеля між тодішніми і теперішніми відносинами у тому, що один поярмлений московськими правителями народ не всилі повалити імперії. Не всилі були зробити це ні одна з названих сателітських країн і не всилі зробити це опозиційний рух в будь-котрій поярмленій Москвою країні. Дисидентський рух в Україні — чи, як це говорить Ніна Строката-Караванська, тамошня протирежимова опозиція, хоч би яка сильна — буде зламана і зліквідована, коли вона буде самітня, без скоординованої опозиції водночас в усіх поярмлених Москвою країнах. На цьому власне і грає кремлівська влада — на відсутності зв'язку й узгідненої акції всіх своїх сателітських країн чи поярмлених народів, бо „суверенна" Українська Соціялістична Совєтська Республіка не має навіть дрібки тих прав, що ними користуються такі сателіти, як Румунія, Мадярщина, Чехо-Словаччина і донедавна Польща.

І те саме стосується також українського вільного світу. Ніяка,навіть найчисленніша і найкраще зорганізована, партія, ні одно політичне середовище, ні один існуючий на папері політичний чи громадсько-політичний провід (СКВУ застерігається проти назви „політичний") не всилі нічого конструктивного вчинити, коли робить це ізольовано від решти громади, від решти вільного в розсіянні сущого українського суспільства. Те, що діється в міжнародній ситуації, стосується також загальної ситуації довкола совєтської імперії і стосується внутрішніх відносин у вільному українському світі. Як довго не зрозуміють цього всі без вийнятку українські патріоти, які прагнуть відродження ні від кого незалежної української держави, так довго панувартиме нелад у громаді — на радість ворогам України.

Ярослав Гайвас

ШЛЯХ У ПРОПАСТЬ

Стосунки між Заходом і Совєтським Союзом увійшли в дуже вразливу стадію. Що стається тепер, матиме глибокі наслідки довгий час. Совєтський Союз, використовуючи свою мілітарну перевагу,й здобуті раніше випадові силові позиції, провів і далі проводить цілий ряд акцій, які спрямовані на те, щоб здобути домінуючі позиції у світі. Ці акції здебільшого йому вдаються, бо він заскакує Захід повністю матеріяльно неприготованим і морально неготовим до рішучих протизаходів.

ЗСА прокидається

Для Заходу сьогодні — основне питання не в тому, чи він бачить і розуміє про що йдеться, бо він це зовсім добре бачить і знає, але в тому, чи він матиме моральну силу протиставитися й стримати совєтський марш поки ще не запізно. Неправдою є, чого сподівається багато людей на Заході, що совєтська буря пройде й вишумиться й діло лише в тому, щоб її перетривати. Агресією назовні Совєтський Союз намагається розв'язувати свої внутрішні труднощі, які вже є великі, а на майбутнє ще більш зростатимуть. Отже Москва тим більше натискатиме на нові терени, щоб розладувати внутрішні відосередні сили.

Про ЗСА ми можемо сказати, що ця країна прокидається з летаргу, в який його заколисали власні сили й елементи протягом десятків років після Другої світової війни. Після великого американського зусилля в часі тієї війни, яке врятувало світ від однієї загрози — німецько-італійсько-японської —, світ попав у ще більшу загрозу тільки з другого боку — червоної Москви і її сателітів, яких, як на це вказує приклад Куби, Східньої Німеччини, В'єтнаму, аж ніяк не можна легковажити. ЗСА наслідком довгих років самообману, доктринерства внутрішніх ідеологів спокійного споживання й безконтрольних вольностей, а наслідком того морального упадку і розкладу допустили до теперішнього небезпечного стану. Одначе треба сказати, що американський народ пробуджується й поволі виходить на правильний шлях. Стається це під тиском здорової частини суспільства, як і завдяки прозрінню передових інтелектуальних і духових елементів та при сприяючій поставі керівних державно-політичних чинників. Та цей процес пробудження ще далеко не охопив цілого суспільства. Навпаки, ті самі елементи, які перед тим усипляли Америку, протиставляться пробудженню й намагаються завернути американський народ до попереднього стану, який довів до існуючої ситуації.

Раціональний підхід до розв'язки різних життєвих питань допомагає у їхній розв'язці. Але часом такі міркування мають тільки раціональну поволоку, а в дійсності поверховною софістикою вони провадять на бездоріжжя, а то й у пропасть.

Перед нами інтерв'ю канцлера Західньої Німеччини Гельмута Шмідта, яке з ним перевела преса під кінець своїх вакацій на острові Санібел, Флорида, ЗСА. Особливого значення надає тому інтерв'ю факт, що воно відбулося напередодні зустрічі Шмідта з президентом ЗСА Роналдом Реґеном та іншими керівниками американського державного корабля. Насамперед звертає на себе увагу той факт, що канцлер Шмідт відбув інтерв'ю перед зустріччю з вирішними американськими особами й таким чином пробував їх поставити перед доконаним фактом, бож годі йому відмовлятися в часі розмов у Вашінґтоні від публічно проголошених думок. Це з боку форми, а зміст того інтерв'ю викликує не лише здивування, але й рішуче заперечення та засуд.

Канцлер Шмідт дійсно належить до найбільш талановитих державних мужів Заходу й тому короткозорість його поглядів тим більш шкідлива й тим гострішиий становить виклик.

До питання відносин Схід-Захід канцлер Шмідт висловився так: „Час від часу провідники Заходу — і між ними і я — глибоко стурбовані розвитком подій в Східній Европі". Зауважмо тут зразу, що на цьому канцлер Шмідт і вичерпує причини своєї стурбованости. Він ні словом не згадує Афганістану, Анголи, Лівії і т.д. А далі він говорить: „Можливості впливати на хід подій в Східній Европі — обмежені"; а про протиставлення совєтському проникanні в Західню Европу він чомусь не згадує. Мабуть тому, що як він каже: „Захід не був всилі не допустити до поставлення Берлінського муру, ані не може опісля того муру розвалити".

Але розумний канцлер пропонує засоби як зарадити такій ситуації. Він каже: „Ми пробували впливати духово. Ми пробували впливати економічними оборотами, науковим обміном. Ми пробували впливати людськими зв'язками, а також фінансовою допомогою".

Про успіхи тих „обмінів і оборотів" Шмідт ані словечком не згадує, але кожному відомо, що вони тільки загострювали апетит Москви до дальших і більших вимог аж до того пункту, доки ситуація не дозріє до стану, в якому вона зможе сказати і скаже: давайте нам усе, бо як не дасьте, то ми самі візьмемо.

Очевидно, канцлер Шмідт

(Продовження на ст. 4)

Іван Лико

„ЛЕМКОВ'Є"

II

Потвердженням цього є також резолюція з'їзду (в жовтні 1981 р.) польської незалежної самоуправної профспілки „Солідарність", в якій доконано поділу польських громадян, м. ін. на українців і на лемків.

Не покликаючись на об'єктивні наукові опрацювання в предметному питанні, дозволю собі навести кілька прикладів з власного життя і досвіду, як лемка.

Стверджую, що починаючи з першої букви абетки і кінчаючи на останній, мені особисто є знані тисячі прізвищ уродженців Лемківщини, які тепер проживають в Україні, в Польщі, та у вільному світі, які ніколи не вважали себе за когось іншого як українців.

Тих, хто подає свою національність — „лемко", або „русин" є одиниці, але і тут можна подати причини.

Мій шкільний товариш, О. Т., в 1944 році, коли відділи червоної армії вперше ввійшли в моє село, запитаний червоноармійцем про національність, відповів — я русин. Не назвав себе українцем, побоючись шикан з боку питаючого, який вчувши слово „русин" і зрозумівши — „русский", зразу закинув йому, що він мусів тікати з батьками перед совєтською владою. А коли мій товариш відповів: „Я тут роджений", червоноармієць виляяв його, ствердивши, що з нього жаден „русин", але українець-хахол. Цього мого друга опісля заслано у Сибір за підпільну роботу в Галичині.

Мені були знані сотки лемків в лавах УПА, з яких кожен вважав себе українцем.

В часі мого в'язнення у польській тюрмі в Ґолєньові, одного дня трапилось таке: до келії ввійшли (оскільки добре пригадую — ІЛ) три польські старшини КБВ (Корпус Внутрішньої Безпеки — ІЛ). Нас було сім упістів — шість лемків і один з Ярославщини.

Запитані про національність, ми по черзі відповідали „українець", але один, О.М., побоюючись фізичних тортур відповів, що він „лемко". За те, що він,мовляв, „маскується" під національністю лемків, якої там ті польські старшини не визнавали, його побили найдошкульніше.

Інший упіст, також лемко, С.Я., у названій тюрмі просив мене одного разу, щоб я написав йому прохання до суду про зменшення присуду, із застосуванням устави про амнестію. Я написав згідно його бажань, та він порадив і мені те зробити. Я відповів, що каятись не маю за що. Тоді він поділився зі мною такою філософічною думкою: „Ти, Іване, дурак. Ти пиши так, щоб скористати, бо „міхи" (легені — ІЛ) в тобі зогниють і білого світу не прийдеться тобі оглядати. Бреши, а правду заховай глибоко у серці. Так роблять наші вороги, а особливо поляки. Перекручують історичну правду, обертають кота до гори хвостом, б'ють нас, катують, а опісля з приятельською усмішкою вмовляють нам, що це все заради нашого власного добра і щоб ми зрозуміли , що маємо бути їм вдячні за всі їхні „добродійства", а особливо за те, що вони хочуть нас перевиховати на „порядних людей". При тому вмовляють нам, що живемо на польській землі, віддихаєм польським воздухом, їмо польський хліб, ще й польське сонечко нам присвічує".

Мушу признатись, що його розумування мене переконало і я став собі писати, і то аж шість разів після кожного отримання відмови.

У польській армії (резерва, — ІЛ) я також мав змогу познайомитись із кількома лемками і кожен із них звав себе українцем, хоча декотрі, із зрозумілих причин, лише шепотом.

Ще інші (за кордонами — ІЛ), особливо ті, батьки яких давно виеміґрували з батьківщини, звуть себе лемками, або русинами. Довелось мені із такими розмовляти. На докази нашої спільної батьківщини (сусідні села), одного віроісповідання (байдуже — православ'я чи греко-католицизм), звичаїв, традицій, мови, та географічного положення нашої Лемківщини, у відношенні до Росії, вони мали лише одну відповідь: „так мене виховали батьки і таким я хочу вмирати, хоча може рація по вашій стороні. Лемківський консерватизм, пошана батьків, та в чужині брак глибшого заінтересування своїм національним походженням є причиною. Бо, кому залежить на пізнанні правди, цей до неї дійде.

Ще перед акцією „В" лемки потерпіли дуже багато, тож в часі названої акції, як і опісля в побоюванні перед шиканами, переслідуваннями та й нерідко фізичними тортурами, чимало лемків боялись і побоюються сьогодні признаватись до своєї національности, називаючи себе лемками.

Як виходить із статті в „Солідарносьці" та знаних нам фактів з інших джерел — кривди, шикани, переслідування українців в Польщі є щоденним явищем. Живучи в таких умовинах-з дня на день, з години на годину, лемко навчений трагічним досвідом не признає своєї національности, особливо перед поляком, хоча б він не був польським шовіністом, але порядною людиною.

Чи це не дивно, що в країні, де саме на сьогоднішній час народ поступив на шлях важкої, хоч покищо безкровної, боротьби за здійснення ідеалів свободи, волі, добробуту й рівних прав, інші національні меншини, а особливо українська, пригнічені важким тягаром неволі. Це модерне ярмо „польської демократії" таке важке, що й описати його в короткій статті — немож-

(Продовження на ст. 4)

Книга „Етнічне Чикаго" дістає похвали

Чикагська англомовна преса прихильно зустріла появу книжки „Етнічне Чикаго", у якій вміщено есеї про ранню історію меншинних груп міста : ірляндців, жидів, італійців, японців, греків та українців.

В книжковому огляді в „Чикаго Тріб'юн" з 1-го листопада автор Говард А.Тайнер вирізнив розділи про греків і українців, схарактеризуваши їх як „найбільш цікаві" і сказав, що їхня „відносна невідомість" не виявляє справжньої кількости їх тут. Назвавши грецький розділ „захоплюючою казкою", рецензент присвятив грекам один параграф свого есею.

Таке саме місце зайняло обговорення есею про українців. Тайнер пише: „Не менше цікаві і чикаґські українці, особливо опис їх ривалізації в роках поміж двома світовими війнами. Ця ривалізація кинула комуністів, монархістів і націоналістів одних проти одних у змаганні здобути впливи у громаді. Есей закінчується проте якось раптово, без того, щоб пояснити повоєнну українську іміграцію, але не раніше аж автор розповів кілька анекдотів із щоденного життя громади, таких, як, наприклад, у 1915 році, коли відомий своєю кольоритністю й контроверсійністю священик намагався примусити замовкнути одного із своїх критиків, б'ючи того чоловіка дерев'яним хрестом".

Ще більш прихильний відгук появився в „Сан-Таймсі" з 20-го грудня пера Еда Марциняка, президента Інституту міського життя при Лойола Університеті; цей рецензент також вирізнив український розділ для окремої оцінки. Він пише: „Розділ Мирона Б. Куропася про українців розповідає, як вони без жодної політичної, з дому ідентичности почали прибувати до Чикаго століття тому, подаючи себе за „русинів', „мадярів' чи „австріяків'. Тут вони проте не втопилися в „перетоплюючому казані', але натомість перетворилися в політично свідому національність і розпочали акції за вільну Україну, самостійну і незалежну національну державу. Він проникливо відтворює розчарування і розбиття, які навістили чикаґських українців після Першої світової війни, коли стало ясно, що українцям не вдалося здобути самостійність у рідному краї за океаном в той час, як литовці, поляки, мадяри, чехи та інші народи здобули незалежність для своїх країн. Цей есей є перлиною".

Згідно в видавництвом Ердманс, де появилася ця книга під редакцією Пітера д'А. Джонса і Мелвіна Дж. Голлі, більше половини першого накладу „Етнічного Чикаго" вже розпродано, а друге видання,дуже поширеніше,плянується вже на це літо. Промовляючи на імпрезі Українського Народного Союзу в Чикаго 13-го грудня, один з редакторів збірника д-р Мелвін С. Голлі запевнив зібраних, що український розділ у книзі буде доведений до наших днів і значно поширений, щоб охопити культурне життя української громади в Чикаго, як і політичні події і їх розвиток.

Л. В-а

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ТАКИ ТРИ ТОМИ

Редакторові Іванові Кедринові-Рудницькому належить без сумніву подяка за статтю в „Свободі" ч. 203 з нагоди 50-ліття появи „Української Загальної Енциклопедії", яку зредаґував мій покійний батько д-р Іван Раковський.

Але завваження до цієї статті, що їх подав Степан Слюсарчук в „Свободі" ч. 237 таки вимагають деяких спростувань.

1. Всіх томів УЗЕ було таки три, як подав ред. І. Кедрин-Рудницький, а не чотири, як подає С.Слюсарчук. Доказом цього є: слова „Українська Загальна Енциклопедія, Книга Знання, в 3-ох томах" видруковані на заголовній сторінці кожного з трьох томів УЗЕ; інформація про УЗЕ в Енциклопедії Українознавства під редакцією проф. Володимира Кубійовича, який був одним із співпрацівників УЗЕ, а саме в томі І на ст. 10 та в томі 2 (словникова частина) на ст. 638; факт, що комплекти УЗЕ (наприклад, у Конґресовій бібліотеці у Вашінґтоні, а також у мене) складаються з трьох томів, при чому в останньому томі є гасла до кінця азбуки („ящурі"), є „Поправки і доповнення" від гасла „Аар" до гасла „Ярослав", є чужомовні звороти", є „Показник чужомовних слів", врешті, на непаґінованих сторінках є список „Ілюстрації й мапи", список співробітників та редакційної колеґії і „Слово на закінчення" від редакційної колеґії УЗЕ. Що ще могло би бути в якомусь 4-му томі, коли в 3-му томі все закінчене?

2. Так само помилково подає С.Слюсарчук, що він — „єдиний живучий ще член Видавничого Комітету УЗЕ", бо голова Видавничого Комітету, Василь Микитчук, не лише живий, але й спростував свої прізвище в „Свободі" ч. 230.

3. Врешті є помилковим твердження С.Слюсарчука, що „проф. І. Раковський зредаґував тільки перші три зшитки... залишаючи ціле видавництво на льоду". Фактом є, що мій батько зредаґував при допомозі цілої колеґії, зокрема проф. Сімовича, не три зшитки, а всі три томи УЗЕ, бо інакше його прізвище, як головного редактора, не було б подаване на обгортках поодиноких зшитків УЗЕ (гл.

(Продовження на ст. 4)

Володимир Боровський

ГОЛОС В'ЯЗНІВ З АМЕРИКАНСЬКОЇ АМБАСАДИ В МОСКВІ

III

В залю суду позволено увійти дружинам обвинувачених, батькові Мурашкина і матері Федотова. Заля могла вмістити 30 осіб і усі місця були зайняті „представниками суспільства".

Відповідні урядові чинники наказали не звільнювати на той день з праці нікого з віруючих. Навіть дружину Мурашкина — Ольгу не звільнили з праці, Вона це зробила самовільно і їй загрозили звільненням. Їй також дали догану за те, що вона в час праці носила „передачі" своєму чоловікові в слідчий ізолятор.

Підсудні відмовились, щоб їх боронили урядом признaчені адвокати, а свою оборону самі взяли на себе. Суддя і державний прокуратор часто переривали оборонні промови підсудних і тим не давали їм можливости боронитись. При тому ще ображали і знущались над їхніми релігійними почуваннями. Під час цього суду при особливій спеці всі вікна в залі були щільно замкнені, щоб на вулиці не було чути перебігу цієї розправи.

І. Федоров був засуджений на п'ять років таборів жорстокого режиму, а В. Мурашкин на п'ять років таборів загального режиму. Коли засуджених опівночі забирав „воронок" зі суду, зібрані віруючі плакали, молились і співали релігійну пісню „Слава Тобі, дорогий наш Отче!"

***

Дальше в цьому комунікаті повідомляється, що 10-го липня 1981 року насильно забрано в лікарню для умовохворих в місті Вільні Едуарда Булаха. Він чотири роки намарно робив старання, щоб виїхати з СССР. На його утриманні є троє малолітніх дітей. Все його життя його дискримінували за релігійні переконання. За це ж його звільнили з Мінського політехнічного інституту. Будучи інженером-авіомеханіком, він працював звичайним робітником. На протязі півроку його примушували добровільно погодитися на психіятричне обслідування. Почуваючись здоровим, він відмовлявся від цього.

***

Влада також грозить, що потягне до відповідальности за відмову працювати і за нарушення пашпортових приписів — Тамару Бояровську, п'ятидесятничку з міста Вільна, яка вже чотири роки робить старання, щоб виїхати з СССР до свого дядька Михайла Бояровського, який живе в Англії. У лютому 1981 року її без причин звільнили з роботи і заборонили жити в Вільні. 8-го березня вона разом з іншими десятьма жінками-п'ятидесятничками брала участь у демонстрації перед будинком Президії Верховної Ради СССР в Москві, домагаючись права еміґрувати та спинення переслідувань віруючих в СССР.

***

Сьомим і останнім документом - лист з дня 7-го жовтня 1980 року, писаний англійською мовою від родини Ващенків до приятелів у світі. Його підписав батько Петро Ващенко. У нвому пишеться: „Ми хочемо тут Вам подякувати за Ваші молитви за нас. Ми також будемо дуже цінити, коли Ви і Ваші приятелі, будете писати в нашій справі листи до Вашого уряду, до совєтського уряду, а також і до совєтської амбасади в ЗСА з просьбою, щоб вони розглянули і полагодили нашу справу, тобто, щоб ми могли свобідно зі всією нашою родиною залишити Совєтський Союз. Ми робимо старання в цій справі вже 20 років.

Наш син Олександер перебуває в таборі праці за свої християнські переконання. Він там переходить через всякі утиски. Совєтське КҐБ враз з урядовцями табору пробують його змусити підписати папір, в якому стоїть написано, що він зрікається своєї рідні і не хоче з батьками виїхати за кордон. Олександер відмовляється це зробити. Один з урядовців йому сказав: „Якщо ти не підпишеш цей папір, тоді ти загинеш тут і ніколи не вийдеш живим з цього табору".

Олександер просив своїх батьків і сестер, які живуть зі своїм дідом на Сибірі в місті Чорногорську, переказати нам, щоб ми не вірили в правдивість такого документу, якщо б нам такий папір показали з його підписом, але щоб ми домагалися, що ми хочемо спершу це особисто почути з уст самого Олександра.

Ми будемо також Вам вдячні, якщо і Ви вступите в члени організації SAVE (Society of Americans for Vashchenko Emigration) і допоможете їй заступитися за нас в справі нашої еміграції перед Вашим урядом. Адресу подаємо: 1800 SAVE, Fair Forest Drive, Montgomery, Alabama 36106 USA.
Адреса сина Олександра: Alexander P. Vashchenko PO/Ia 288-28 Otrad 2, Brigada 22, Illinskiy Raion, Pos. Khairiuzovka Krasnoiarskiy Krai 663 850, USSR.

***

Ми віримо, що публікація повищого матеріялу допоможе багатьом нашим читачам краще розуміти, як у дійсності виглядає „свобода релігії" у Совєтському Союзі, а також це буде певним поштовхом і заохоченням для наших організацій, які ведуть акції в обороні прав людини у Совєтському Союзі. Тут варто пам'ятати думку, яку ми вичитали в одному листі із Совєтського Союзу, а де кажеться: „Совєтський Союз-це тільки країна свободи і демократії на папері, а в дійсності-це країна рабів!"

В останній хвилині ми довідалися з американської преси, що дружина П. Ващенка збирається проголосити голодівку, в надії, що це їй поможе зустрітися з десятьма своїми дітьми, які живуть разом з їхнім дідусем на Сибірі.

СОЮЗОВЦІ! КОНВЕНЦІЙНА КАМПАНІЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ ВЖЕ РОЗПОЧАЛАСЯ. ЇЇ МЕТА: ПРИДБАТИ 4,000 НОВИХ ЧЛЕНІВ, ЗАБЕЗПЕЧЕНИХ НА СУМУ 8 МІЛЬЙОНІВ ДОЛЯРІВ! ТІЛЬКИ СПІЛЬНИМИ СИЛАМИ ТА ПОСТІЙНОЮ І НАПОЛЕГЛИВОЮ ОРГАНІЗАЦІЙНОЮ ПРАЦЕЮ МОЖЕМО ВИКОНАТИ ЦЮ ВЕЛИКУ МІСІЮ ДЛЯ ДОБРА НАШИХ РОДИН, НАШОЇ ГРОМАДИ І НАШОГО НАРОДУ!

РОЗВАГОВИЙ ВЕЧІР — В ЛМКЛЮБІ

Ню Йорк, Н. Й. — Із Літературно-Мистецького Клюбу повідомляють, що в п'ятницю, 15-го січня ц.р., в год. 7-ій вечора, тут в приміщеннях цього Клюбу, при 136 Друга авеню, відбудеться Розваговий вечір з багатою і різноманітною програмою.

У цьому Вечорі візьмуть участь такі актори українських театрів, як: Іванна Климовська, яка прочитає монологи „Пані Язичинської", та Ярослав Климовський, який виступить з гумористичною поезією і як конферансьє. Ще однією точкою програми цього Вечора буде виступ жіночого вокального тріо Осередку СУМ „Черемшина" при фортепіяновому супроводі Юрія Фурди.

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, в нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!

Меценатський дар з Великобританії

Кеймбридж, Масс. (ФКУ) — Український Науковий Інститут Гарвардського Університету одержав з Лондону, Великобританія, від д-ра Омеляна Волинця меценатську пожертву — 2,000 фунтів стерлінгів.

Д-р Омелян Волинець народився в селі Селиська, Лемківщина, в 1907 році. Медичні студії закінчив у Краківському університеті і вже як лікар працював у клініках того міста. Власну практику відкрив у Горлицях в 1939-40 роках. В червні 1940 року арештований Ґестапом і засланий до концентраційного табору в Аушвіц, а відтак до Саксенгавзену. З кінцем війни виходить на волю. По війні — лікарська практика в Лондоні до 1977 року. Від 1977 року — інвалід. Це наслідок перебування у гітлерівському концтаборі.

У листі до директоа УНІГУ він пише: „Посилаю чек на 2,000 англійських фунтів на цілі УНІГУ за спеціяльним призначенням на фінансування праці про штучний сталінський голод в Україні. Ви зробили річ епохального значення, замовляючи монографію про голод у такому визначного совєтського знавця як Роберт Конквест. Щиро бажаю Українському Науковому Інститутові в Гарвардському університеті найліпших успіхів у його науковій діяльності. Обіцяю, що в лютому 1982 року пішлю знову чек на потреби УНІГУ. Як лікар закликаю моїх колеґ по фаху, лікарів ЗСА і в Канаді, підтримати фінансово гарвардські досліди про сталінський голод в Україні"

Пожертва д-ра Омеляна Волинця — одна із перших пожертв з Англії на фонд українських студій в Гарвардському університеті.

НА ВИДАВНИЧИЙ ФОНД „СВОБОДИ"

У Філядельфії, Па., зустрілися колишні друзі — мешканці Холмщини з нагоди вінчання молодого подружжя Павла і Анни фон Гавте, доні Агрепіни і Івана Свори і зложили на видавничий фонд щоденника „Свободи" 25.00 дол. Ту суму зложили: Михайло Насалюк і Евген Богайчук з Вінніпеґу, Ман., Константин Котило з Бриджпорту, Конн. та Евген Горанчук і Іван Свора з Філядельфії. Це був гарний жест зі сторони холмщаків і його повинні наслідувати і інші групи. (с.г.).

Союзники ...

(Закінчення зі стор. 1)

члени НАТО рішили на конференції у Брюсселі: „Кожен союзник, відповідно до його положення і обов'язуючих на його території законів, устійнить свої відповідні активні протизаходи в таких ділянках:

- Дальші обмеження в рухах совєтських і польських дипломатів;
- Редукція технічної і наукової діяльности, або відмова відновити договори про обмін;
- Союзники підкреслюють свою рішучість зробити все, що є в їхній силі, щоб забезпечити поширення правди про події в Польщі серед польського народу, не зважаючи на перешкоди з боку офіційних чинників в Москві та Варшаві;
- Союзники подбають, щоб їхні відносини з військовим режимом у Польщі відповідали ненормальному станові теперішнього положення;
- Союзники доложать зусиль до розв'язки проблем польських громадян, які є закордоном і не можуть, або не хочуть повертатися домів";
- В справі економічних відносин конференція рішила:
- Стримати майбутні торговельні кредити на інші предмети, як харчі;
- Завісити теперішні розмови про пересунення платности польських довгів, які припадають в 1982 році;
- Потвердити бажання продовжувати гуманітарну допомогу польському народові через розподіл її польськими неофіційними установами так, щоб та допомога дійшла до народу;
- Ті союзники, які продають харчі Польщі, подбають про найвиразніші зобов'язання з боку польського уряду щодо розподілу тих харчів".

Накінці конференція рішила „В близькому майбутньому консультувати між собою заходи, які треба буде застосувати, маючи на увазі довготриваючі економічні стосунки Схід-Захід, особливо в ділянках енергії, сільсько-господарських продуктів, експорту технології з метою забезпечити свою позицію в ділянці мілітарних і технологічних можливостей".

Ювілей, якого не годиться промовчати

Дописи до газет про життя українських громад не тільки побажані, але й конечні, дарма, що в тій самій пресі виринають іноді голоси із застереженням відносно поміщування дописів. Правда, до дописів слід поставити основну вимогу: дописи повинні бути об'єктивні і повинні подавати такий матеріял, з якого могли б скористати майбутні автори історії українського поселення чи то в ЗСА, чи в інших країнах. З таких саме мотивів не можна збути мовчанкою ювілей, що його відмітило 21-го листопада 1981 рку, в день св. Арх. Михаїла, Гуцульське Товариство ім. Олекси Довбуша в Баффало. Цим ювілеєм відзначено 25-річчя існування цього Товариства.

Форма ювілею була різногранна: був бенкет, була мистецька програма, танцювальна забава, влаштовано виставку, присвячену саме цій події. Виставкою зайнявся мистець Мар'ян Борачок. Він також вдекорував сцену та стіну, біля якої стояв головний стіл. Всі ці види святкувань відбулися в Українському Домі „Дніпро". Найбільш тривалою пам'яткою, що буде пригадувати ювілей, є „Однодньвка", видана спеціяльно покликаною для цього Редакційною колегією, яку очолював Ігор Чмола.

Є в „Однодніві" матеріял, який стисло відноситься до ювілята — тобто, до Гуцульського Товариства ім. Олекси Довбуша, а є й такий, який виходить далеко поза межі цього Товариства До початкової частини „Однодніви" ввійшли привіти, а саме: від Патріярха УКЦеркви Блаженнішого Йосифа, від Митрополита УПЦеркви Блаженнішого Мстислава, від Філядельфійського Митрополита УКЦ Владики Стефана, від Єпископа УКЦ в Німеччині Владики Платона (патрона Гуцульських Товариств в діяспорі), від Українського Світового Об'єднання Гуцулів (УСОГ) і від Товариства „Гуцульщина" у Великобританії. Після привітів поміщено статтю Михайла Бельмеґи і Михайла Лози п.з. „З історії Гуцульського Товариства ім. Олекси Довбуша в Боффало". За цим історичним нарисом іде слово Романа Вергуна, яке він сказав на одній із Михайлівських імпрез в Баффало. Слово це має в „Однодніві" назву: „Гуцульські набутки на св. Михайла в Баффало". Про Олексу Довбуша можна довідатися зі статті проф. Олександра Бережницького (покійного уже) п.з. „Символ Гуцульщини — Олекса Довбуш". Тема наступноїстатті — „Гуцульщина в українській літературі". Автором статті є д-р Михайло Лоза. Після цеї статті є ще дві: проф. Осипа Залеського „Музика Гуцульщини" і проф. Зенона Сагана „Кілька слів про гуцульське народне мистецтво". Статтям на зміну приходять вірші, що їх склав місцевий гуцульський діяч Михайло Бельмега. Вірші ці поміщено під загальною назвою „Мої співанки". Тематика віршів різна. Є між ними патріотична новітня коляда, є вірш про січовиків на Закарпатті, про повстанців, є вірш про поручника Богдана Сагана, який передчасно загинув у автомобілевім випадку. Далі слідує нарис Романа Вергуна „Верховино, світку ти наш", присвячений першому Гуцульському з'їздові на Союзівці. Передостанню частину „Однодніви" творить список членів Гуцульського Т-ва ім. Олекси Довбуша. Поміщено теж і знімки деяких членів. Коли вже мова про знімки, слід сказати, що їх у „Однодніві" є значно більше; інші знімки, які переважно віддзеркалюють життя Товариства, розміщені по цілій „Однодніві". Редакційна колегія не забула пом'янути тих, що відійшли у вічність. Для них відведено окрему сторінку. На наступній сторінці подано склад Ювілейного комітету, що його очолив Юрій Гудим'як. Комітет складався з 25-ох осіб. До нього включено також і Редакційну колегію „Однодніви" (п'ять осіб). При самому кінці „Однодніви" поміщено ще кілька привітів, переважно від українських підприємств. Крім згаданого матеріялу, читач знайде в „Однодніві" три вірші українських поетів: Володимира Кобилянського, Дмитра Загула і О.Олеся. Для завершення змісту цього видання згадаємо і про один цікавий варіянт пісні „Вівці, мої вівці...".

Не можна, очевидно, поминути й інших видів ювілейних святкувань. Бенкет пройшов з успіхом. За головним столом зайняли місця особи — можна сказати — трьох поколінь. З найстаршого — за почесним столом були: проф. Андрій Мороз, проф. Осип Залеський, Наталія Фіґлюс, учителька з Косова; з наймолодшого: мгр Христина й Ігор Морози, представники СУМ; Андрій Пришляк, представник Пласту, та Богдан Юрків, член Редколегії. Крім них за головним столом сиділи отці обидвох церков — о. д-р Павло Івахів і о. протоєрей Богдан Сенцьо, п-і Катерина Сенцьо, голова Українського Світового Об'єднання Гуцулів Дмитро Ткачук, перший голова Головної Управи (тоді ще Гуцульської Ради) інж. Роман Вергун, представник ГТ-ва ім. Марка Черемшини в Торонто Степан Трутяк з дружиною Галиною, член Гуцульського Т-ва св. Юрія в Торонто Гнат Павличко, голова місцевого Відділу УККА Даша Процик, голова Допомогової Секції при УККА Оксана Бережницька, попередній довголітній голова Відділу УККА Василь Шарван, голова АДУК Мар'ян Борачок з дружиною Ярославою, голова УВФ Богдан Мороз з дружиною Катериною, голова Редакційної колегії „Однодніви" Ігорь Чмола з дружиною Ольгою, колектор гуцульських мистецьких виробів Степан Ґрекуляк з дружиною Марією, голова ГТ-ва ім. Олекси Довбуша і заразом голова Ювілейного комітету Юрій Гудим'як, майстер церемонії Михайло Бельмега і головний промовець д-р М. Лоза з дружиною Уляною.

Бенкет відкрив голова комітету Ю.Гудим'як і на майстра церемонії попросив Михайла Бельмеґу. Бенкет започатковано і закінчено молитвою. Напочатку молитву провів о. д-р П.Івахів, прикінці — о. проєрей Б. Сенцьо.

Крім головного промовця, д-ра М.Лози, з коротким словом виступив ще голова УСОГ Д.Ткачук. Він також передав привіт від Г Т-ва „Черемош" у Філядельфії.

Учасників бенкету було понад 250. З-поміж них слід назвати д-ра Мирослава Небелюка із Саскачевану, Канада, Степана Бакая з Ошави, Михайла Ковкова і його сина теж Михайла, представники ГТ „Прут" в Гамилтоні, Канада. Гостей з Канади було значно більше. Вечерю приготувало українське підприємство, що є власністю Зенона і Марії Боднарських. Прикрасою головного стола був оригінальний, великий, прикрашений візерунками торт, що його подарував з нагоди ювілею Андрій Швець, власник пекарні.

У мистецькій частині виступили — знаний з Баффало і поза ним, жіночий вокальний квартет „Галичанки" під проводом мгр Христини Мороз у фортепіяновому супроводі Івана Доценка; троїсті гуцульські музики; Михайло Бельмега, який проспівав у супроводі троїстих музик кілька своїх оригінальних співанок, і декламація Андрія Пришляка, який деклямував поему Юрія Федьковича „Довбуш". Декляматорський хист дав Андрієві Пришлякові можливість передати зміст поеми в бездоганній інтерпретації.

Програму закінчено українським національним гимном.

Після мистецької програми гості мали змогу оглянути виставку, а згодом потанцювати на забаві, яка протягнулася далеко за північ. Грали дві оркестри: Михайла Петришина і гуцульські троїсті музики.

Михайло Лоза

Таки три...

(Закінчення зі стор. 2)

ЕУ 2, ст. 639), ані на заголовній сторінці кожного тому, ані на списку редакційної колеґії при кінці 3-го тому. Я добре тямлю, що починаючи з першим, а кінчаючи на останньому зшитку наше мале мешкання на вулиці Листопада у Львові було центром, де творилося це велике діло, де плянувалися поодинокі гасла енциклопедії, де надходили дописи співпрацівників, де ці дописи редаговано та переводжено коректу текстів. Тож мені шкода, що С.Слюсарчук не прочитав перед написанням свого листа до редакції давньої римської приповідки, поміщеної на ст. 1397 УЗЕ: „De mortuis aut bene, aut nihil" („Про мертвих треба говорити або добре, або нічого не говорити").

Мирослав Раковський
Ґейтерсбирґ, Мд.

„Лемков'є"

(Закінчення зі стор. 2)

ливо. Все таки, на основі статті в „Солідарносьць", необізнаний з обговорюваним питанням читач, частинно може виробити собі поняття про долю українців в Польщі, де поляки все ще їх бояться і навіть поступові члени профспілки „Солідарність", стараються, примітивним розумуванням, ділити українців на племінні групи. Це напевно не служить добрій польській справі, а українці переслідувані в місцях роботи, в уряді, у школі, в церкві, чи навіть у власній хаті, живуть під постійним страхом шовіністичного оточення чужих. І тому то лемки села Ждиня, про яких згадує М. Козловскі, воліють звати себе „лемками", а особливо перед поляками.

Ми, лемки — таки українці (в минулому — русини) маємо надію, що провідники й усі члени профспілки „Солідарність", та ввесь польський народ здобув повний успіх у їхній боротьбі проти насильства, бюрократії і безправ'я, а для себе бажали б, — згідно закінчення обговорюваної статті „Лемковє" — „...аби привернено їм (тобто нам — ІЛ) — там де це можливе — їхню загарбану перед чвертьстоліттям власність... Саме у відношенні до слабших і „інших" повинна проявитись правдива солідарність". Від себе ще додамо, щоб їм дозволено, очевидно тим, які схочуть, без перешкод повернутися на власні землі, де вони зможуть плекати свою віру, культуру, розвивати власне шкільництво, з українською, а не якоюсь „лемківською" мовою, навчання, мати свої видавництва, одним словом, щоб могли користуватись принайменше такими правами, якими користуються поляки.

Мацейові Козловскому належиться признання за те, що він відважився забрати голос у нашій обороні, але рівночасно одна заввага, щоб він сам й інші, йому подібні зуміли побороти в собі стародавній польський колоніяльно - шовіністичний світогляд і звали нас, лемків, — українцями, бо ми не заперечуючи нашої племінної назви „лемко", вважаємо себе невід'ємною частиною українського народу. І, незалежно від того хто і як пробує нас звати, ми самі вважаємо себе українцями, чого ми довели в давньому і не так дуже давньому, минулому жертвою невимовних фізичних і моральних терпінь, страждань та пролиттям нашої невинної крови.

Поділ нас на українців, лемків і русинів безперечно не служить добрим інтересам Польщі і нашим спільним взаємовідносинам, а при цьому добре було б затямити М. Козловского власні слова: „...не увінчались успіхом також проби створення „Лемкенфольку" на взір „Ґураленфольку"...

Шлях...

(Продовження зі стор. 2)

є проти цього, щоб президент Реґен проголосив санкції проти Москви. Він в унісон з Леонідом Брежнєвим заявляє. „Я думаю, що санкції, говорячи економічно, в дійсності не матимуть великого ефекту". Шмідт в імені Західньої Німеччини заздалегідь капітулює перед Москвою. Бо навіщо будь-що робити, протиставитися, коли й так не можна виграти?

Та слова Шмідта відносно Польщі і її теперішнього положення напевно ввійдуть у хрестоматії політичних висловів, як взір бездушности і сліпоти. Ясне, що він ані словечком не згадав про Совєтський Союз, як про силу, яка заставила теперішніх польських лідерів піти проти власного народу. З того виходить, що він і далі тієї самої думки, яку він вже багатократно висловлював на протязі останніх трьох тижнів польської трагедії, що це — „внутрішньо польська справа". А про польське знаряддя, про особи польського роду, що знову *пішли* на мотузку Москви, канцлер Шмідт сказав: „Я вважаю, що Ярузельскі, перш усього, робить те, що на його думку є в найбільшім інтересі польської нації, в першу чергу як поляк. Подруге він виявляється польською людиною. А щойно потретє, я думаю, він показується комуністом".

Стільки сказав Шмідт. На тому слід поставити крапку, бо гіршого роду капітуляції в існуючих умовах бути не може! Намічений канцлером Шмідтом шлях веде прямо у пропасть, бо Москва сльозам не вірить і над наївними милосердя не матиме.

У висліді розмов із президентом Роналдом Реґеном, державним секретарем Александром Гейгом та іншими, які мали місце 4-5-6 січня ц. р. у Вашінгтоні, канцлер Шмідт дещо змінив свою думку, або так принаймні публічно висловився. Одначе час покаже, чи це, — як пише частина американської преси, — реторична, а чи фактична зміна. Все таки в обидвох випадках висловлювані раніше думки Шмідта в справі Польщі й СССР та його інтерв'ю на Флориді залишаться не лише документом часу, але також моментом, до чого може допровадити політична короткозорість.

Вступайте в члени УНС

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

П'ЯТНИЦЯ, 15-го СІЧНЯ 1982 р.

Нюарк-Ірвінґтон, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Запор. Січ 371-ий Відд., о год. 7-ій веч. в залі УНДому в Ірвінґтоні. Проситься чл. вирівняти залеглі вкладки. — Стефанія Стеців, гол., В. Шпирка, зас. гол., В. Левицький, кас., Ю. Баранюк, фін. секр.

Маямі, Флорида. З непередбачених причин, Загальні збори 368-го Відд. не можуть відбутися у дні 15-го січня 1982 р., так як перше подано до відома. Збори відбудуться в часі, що буде поданий пізніше. — Управа.

НЕДІЛЯ, 17-го СІЧНЯ 1982 р.

Пассейк, Н. Дж. Річні загальні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 42-Відд., о год. 2-ій по пол. в УНДомі при 237 Hope Ave. Буде звіт уступаючої Управи і вибір нової на 1982 рік. Проситься всіх членів взяти участь. — І. Хомко, предс., Р. Галабурда, заст. предс., І. Блиха, фін. секр., п-і В. Тижбір, кас., В. Марущак, рек. секр.

Кліфтон, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. Т. Шевченка, о год. від 1-3-ої по пол. коло церкви Св. Марії на Washington St. Проситься чл. на збори. — Ів. Бурний.

Камден, Н. Дж. Річні збори 231 Відд., о год. 1-ій по пол. при 1408 Томсон Авеню, Ґловчестер, Н. Дж. По Річних зборах відбудуться місячні і вибір делеґата на 30-ту Конвенцію УНС. Проситься всіх чл. прибути. — В. Пастушек, гол., М. Лялюк, секр., інж. М. Ромах, гол. К. Комісії.

Амстердам, Н. Й. Звичайні збори Т-ва ім. Ів. Франка 266-ий Відд., о год. 3:30 по пол., в домі Укр.-Амер. Горож. Клюбу при 3-5 Теллер вул. в Амстердамі. На порядку: звіти з діяльности за 1981 р., дискусія над звітами, внески і запити, вибір делеґатів і заступників на 30-ту Конвенцію УНС та вільна дискусія. Приявність всіх чл. обов'язкова. — С. Когут, предс., М. Кривулич, скарбник, В. Варшона, секр.

Парма, Огайо. Річні загальні збори т-ва ім. Ів. Франка 334-ий Відд., о год. 12:30 по пол., в залі Cardinal Savings при 5839 Ridge Rd. На порядку: звіти Управи, дискусія, звіт К. Комісії, уділення абсолюторії уступаючій Управі і вибір нової на 1982 р. По Річних загальних зборах відбудуться Місячні збори, на яких буде вибір делеґатів і їх заступників на 30-ту Конвенцію УНС. Проситься чл. прибути і вирівняти залеглі вкладки. — М. Задерецький, предс., С. Бохонок, фін. секр., Б. Задорецький, рек. сек.

Філядельфія, Па. Річні збори 375-го Відд., о год. 2-ій по пол. На порядку: відкриття, відчитання протоколу з попередніх зборів, вибір предсідника і секретаря, звіт уступаючої Управи, дискусія над звітами, звіт К. Комісії і уділення абсолюторії, вибір нової Управи на 1982 р., внески і запити, закриття. Після Річних зборів відбудуться Місячні, на яких відбудеться вибір делеґатів на 30-ту Конвенцію УНС. — М. Корженьовський, гол., І. Данківський, касир, П. Тарнавський, секр.

СУБОТА, 23-го СІЧНЯ 1982 р.

Ню Йорк, Н. Й. Річні збори 361 Відд. УНС Т-ва „Дністер", о год. 2-ій по пол. в УНДомі при 142 Друга Авеню в Ню Йорку, кімн. ч. 25. На порядку; звіти членів Управи, дискусія над звітами, вибір нової Управи. По Річних зборах відбудуться Місячні, на яких буде вибір делеґатів і їх заступників на 30-ту Конвенцію УНС. Якщо на означений час не явиться приписана статутом кількість членів, збори відбудуться з півгодинним опізненням і будуть правосильні. — Управа.

Савт Бруклин, Н. Й. Річні загальні збори Б-ва св. о. Николая 293-го Відд., точно о год. 7-ій веч. в приміщенні церковної залі, 261 — 19-та вул. На порядку: вибір нової Управи на 1982 р. і збирання чл. вкладок. Проситься чл. прибути. — Управа.

НЕ БОГ, А БОШ

У рецензії Володимира Барана на малярську виставку Юрія Крохмалюка в Дітройті, що була поміщена в рубриці „На мистецькі теми" в щоденнику ч. 246 з середи, 30-го грудня минулого року, надруковано невірно „Бога" замість „Боша". Фраза правильно має бути: „У його картинах можна доглянути відгомін середньовічного Боша, однак без його макабричности". — Ред.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ЙОСИФ СЛИВІНСЬКИЙ, член УНС, Відд. 59 ім „Українська Січ" в Бриджпорті, Конн. Помер 24-го жовтня 1981 р. на 64-му р. життя. Нар. 1911 р. в Бриджпорті, Конн.; членом УНС став у 1970 р. Залишив у смутку сестру Евгенію Моуд і Любка Банд, стрийка В.Сливінського, ближчу й дальшу родину, приятелів і знайомих. Похорон відбувся 27-го жовтня 1981 р. на цвинтарі св. Івана Хрестителя в Стратфорді, Конн.

Вічна Йому Пам'ять !
Тарас Сливінський, секр.

МИХАЙЛО КРИЖАНІВСЬКИЙ, член УНС Відд. 88 ім. „Союзівка" в Кергонксоні, Н. Й. Помер 24-го вересня 1981 р. на 72-му р. життя. Нар. 1909 р. в Бучачі, Україна. Членом УНС став в 1951 р. Залишив у смутку дружину і двох синів. Похорон відбувся 28-го вересня 1981 р. на цвинтарі в Рочестері, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять !
М.Васьків, секр.

Д-р МИХАЙЛО КРИВИЙ, член УНС Відд. 221 ім. св. Стефана в Чикаго, Ілл. Помер 1-го листопада 1981 р. на 72-му р. життя. Нар. 1909 р. в Чикаго, Ілл. Членом УНС став у 1961 р. Залишив у смутку дружину Галину, дочок — Маргарету, Доротею і Катерину і п'ятеро внуків. Похорон відбувся 4-го листопада 1981 р. на цвинтарі св. Миколая в Чикаго, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять !
М.Богачевський, секр.

ВОЛОДИМИР КАШУБА, член УНС Відд. 399 Т-ва Леви в Чикаго, Ілл. Помер на 65 р. життя. Нар. 15-го квітня 1916 р в Україні. Членом УНС став у 1954 р. Залишив у смутку дружину Іванну, сина д-ра Остапа з дружиною Юлею та внучками Роксоляною та Адріяною. Похорон відбувся 25-го листопада 1981 р. на цвинтарі св. о. Миколая в Чикаго, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять !
Роман Б.Припхан, секр.

ОСИП БАНДЕРА, член УНС Відд. 277 Т-ва ім. св. Івана Хрестителя в Гартфорді, Конн., помер 7-го листопада 1981 р. на 84-му р. життя. Нар. в 1897р. в Стрию, Україна. Членом УНС став в1949 р. Залишив у смутку дружину Марію, дочку Ірену і синів Ярослава і Володимира та сестру в Україні. Похорон відбувся 10-го листопада 1981 р. на цвинтарі в Ґлестонбирі, Конн.

Вічна Йому Пам'ять !
Секретар.

ОСИП ТОПОРОВИЧ, член УНС Відд. 346-го Т-ва „Львів" в Клівленді, Огайо. Помер 27-го жовтня 1981 року на 44-му році життя. Нар. 16-го серпня 1937 року в Західній Україні. Залишив у смутку дружину Оленку, дітей — Тараса, Маркіяна, Роксолянку, та Данилка і родичів. Похорон відбувся 1-го листопада 1981 року на цвинтарі св. Петра і Павла в Пармі, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять !
Секретар.

ІВАН НАГІРНЯК, член УНС Відд. 20-го. Помер 3-го липня 1981 року на 57-му році життя. Нар. 5-го вересня 1923 року в Гемтремку, Миш. Членом УНС став у 1941 році. Залишив у смутку дружину Варвару. Похорон відбувся 6-го липня 1981 року на цвинтарі Мовнт Оливет в Дітройті, Миш.

Вічна Йому Пам'ять !
Секретар.

КИРИЛО ПІДДУБЧИШИН, член УНС Відд. 270-го Братсва св. Івана Хрестителя. Помер 27-го жовтня 1981 року на 97-му році життя. Нар. 4-го жовтня 1883 року в Карові, Україна. Членом УНС став 30-го квітня 1915 року. Залишив у смутку дружину і дочку Еву. Похорон відбувся в Бриджпорті, Конн.

Вічна Йому Пам'ять !
Степан Островський, секр.

КАТЕРИНА МОГИЛА, член УНС Відд. 37-го Т-ва „Любов" в Елізабеті, Н.Дж. померла 21-го листопада 1981 року на 85-му році життя. Нар. 1896 р. в повіті Рогатин, Україна. Членом УНС стала в 1915 році. Залишила в смутку синів Миколу й Івана, сім внуків і п'ять правнуків. Похорон відбувся 25-го листопада 1981 року на цвинтарі Роздейл в Лінденi, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять !
Анна Гнатюк, секр.

ОТЕЦЬ СТЕФАН СТОЛЯРЧУК, член УНС Відд. 480 ім. св. Юрія Переможця в Сарнія, Онт., Канада. Помер 11-го травня 1981 р. на 69 р. життя. Нар. 1911 р. в Станиславові. Членом УНС став у 1971 р. Залишив у смутку Дружину Софію Столярчук. Похорон відбувся 11-го травня на цвинтарі в Ніагара Фоллс, Онт.

Вічна Йому Память !
Ярослава Стольська, секр.

СТЕФАНІЯ БРУНЬКА, членка УНС Відд. 172 ім. Івана Франка в Випані, Н.Дж.; померла 20-го жовтня 1981 р. на 20 р. життя. Членом УНС стала в 1978 р. Залишила в смутку батька Михайла, маму Розалію, брата Миколу, і сестру Лесю. Похорон відбувся на цвинтарі в Моріставні, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять !
Василь Осадчук, секр.